

DIUMENGE VI DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Efrem de Montellà, monjo de Montserrat
17 de febrer de 2019
Jr 17,5-8 / Lc 6,17.20-26

Moltes vegades hem sentit a l'Evangeli que Jesús pujava a la muntanya a pregar. Però a l'evangeli d'avui Jesús no puja a la muntanya sinó que la baixa, i s'atura en un indret pla: avui Jesús no vol parlar "amb Déu" sinó que vol parlar "de Déu" a la gent. I què els vol dir? És fàcil de fer un paral·lelisme amb Moisès, que després d'haver parlat amb Déu a la muntanya va baixar al pla per donar al poble les taules de la Llei. Però a diferència de Moisès, que baixà amb un text tancat i escrit sobre pedra, Jesús baixa amb un missatge molt més obert: ens dona les benaurances, que són tot un programa de vida. I no només això: les benaurances ens omplen d'esperança, perquè ens ensenyen que Déu té una predilecció pels més febles. Tanta, que el seu Regne és per a ells: «Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres», va dir. I no són feliços pel fet de ser pobres en el sentit material, sinó perquè Déu sempre ofereix la seva amistat als qui passen alguna necessitat. I de necessitats, tots en tenim. En canvi, s'equivoquen els qui es refien de les seves riqueses, perquè posen una altra cosa en el lloc que li correspon a Déu. Ho tenen més difícil per entrar en el Regne del cel.

Com aquella gentada que havia vingut de diferents indrets per reunir-se amb Jesús, avui nosaltres hem vingut en aquesta Missa. I com aquell corrent d'aigua viva que alimenta les arrels de l'arbre plantat ran de l'aigua, la paraula de Déu que hi hem escoltat continua fluint a través de les celebracions per sadollar la nostra set espiritual. Aquesta celebració, doncs, no és un simple record d'aquella trobada que es produí un dia amb els deixebles i els qui venien d'arreu a trobar Jesús: nosaltres som una autèntica assemblea de pregària que té una trobada real amb el Crist, que ens continua ensenyant avui a cadascun de nosaltres. I voldríem que tot el que ens ensenya tingués una repercussió real en les nostres vides.

Però per a poder-nos aplicar el text, cal que primer l'interpretem. Podem fer-ho a la llum de la primera lectura, que ens comparava dos homes: un que es confiava més dels homes, i l'altre que confiava més en Déu. El que confiava més en els homes que no pas en Déu s'assemblaria a un arbre que hagués de viure al desert: li costaria molt. En canvi, l'home que posava en Déu la seva confiança seria «com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit». Per tant, i tornant a les benaurances, podríem dir que els pobres, els qui ploren, i els qui tenen fam, serien tots aquells que estan deseparats, i des d'aquesta situació de feblesa no tenen altre remei que posar la seva confiança en Déu. Són els feliços. Pel contrari, els rics, els qui estan saciats o el qui riuen, serien aquells que veient que tot els va bé, en comptes de posar la seva confiança en Déu la posen en els homes. Serien els qui han d'anar en compte. I el mateix podríem dir dels qui seguim Jesús: no ho hem de fer per tradició, per tenir una bona posició o per obtenir-ne favors, sinó per pura convicció personal.

Qui som, cadascú de nosaltres? «Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança», cantava el salmista. Sóc jo, aquest home feliç? O encara ens refiem més de nosaltres mateixos que no pas de Déu? Podríem concloure dient que ni les benaurances ni les malaurances són una llista de coses concretes a fer, o no fer: són una sèrie d'actituds a tenir. Podem treballar simplement per guanyar diners, o podem fer-ho com una manera de servir als altres. Podem estudiar per arribar a tenir un bon lloc en la societat, per "ser algú", o podem fer-ho amb la intenció d'ajudar el proïsme. Podem fer servir els diners per gaudir-ne, o fer-los treballar per generar riquesa als altres. Cadascú s'aplicarà els exemples. Que aquesta celebració ens convidi a fer un

diàleg sincer que ens ajudi a veure en qui tenim posada la confiança. Déu espera que la tinguem en Ell.